

Őszutó

Egyre gyakrabban
jutnak eszembe
régi dalok,
túnt idők
mosolygós,
szomorkás
emlékei.
Az ősz
fáradt leveleivel
hízlalja az utcák
bokáig érő
avarszőnyegét,
egy-egy tócsa tükrén,
megborzong a víz,
ha könnyű szellő
suhan át a téren.
Puha, nesztelen léptekkel
macska oson
a járdán,
hajnali kutya szalad
keresve
elhagyott helyét.
A pirkanó égen
rózsaszín felhők
lustálkodnak
terülő nyugalommal,
mögöttük
türkíz az ég.
De a csend fátyolán át
egyre hangosabb
a város zaja.
Elalszik
az utolsó
utcai lámpa is,
csipős reggel
köszönt ránk,
s e vers is
oly könnyedén
tovalibben,
mint a dér,
ha napfény simítja
üvegszín,
csillanó ruháját...